

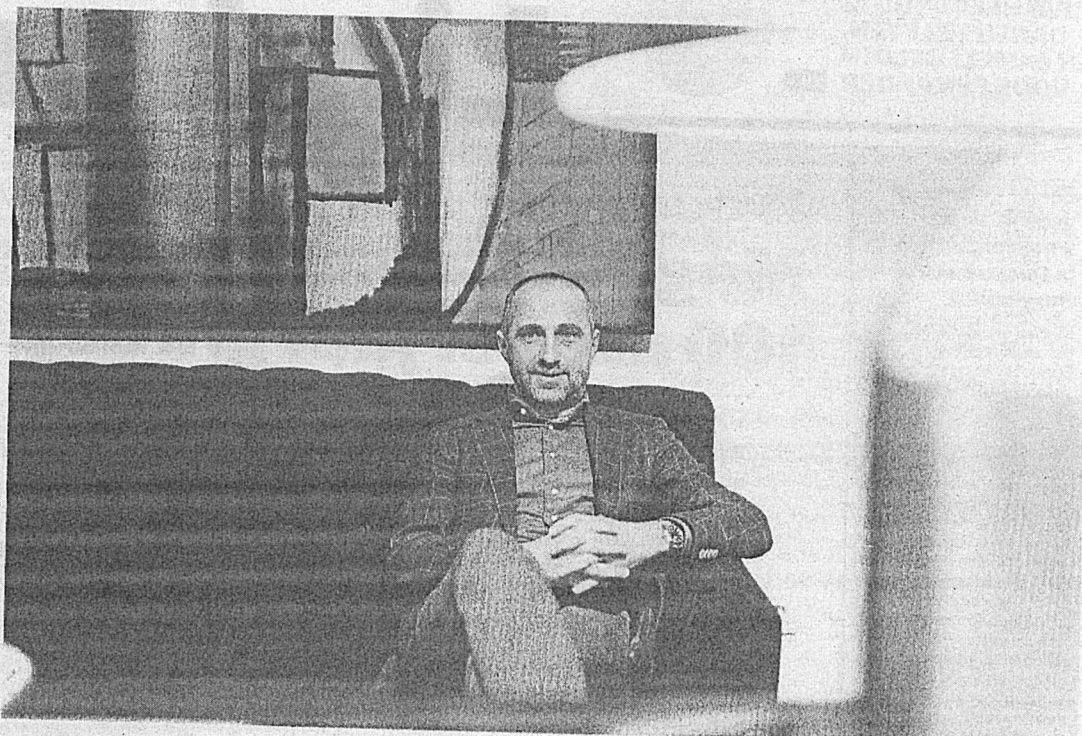
STRAFPLEITERS. BERT PARTOENS, ADVOCaat VAN ONDER MEER FAMILIE AQUINO

TONGEREN

Met liefst 28 assisen-zaken op zijn palmares - vorig jaar nog verdedigde hij enkele leden van de familie Aquino - heeft strafpleiter Bert Partoens al veel gezien en gehoord. «Niets zo erg als een cliënt onschuldig in de gevangenis te zien. En ja, dat gebeurt», zegt de doorwinterd advocaat. We spreken met hem over het toenemende partnergeweld, de vrees voor zijn eigen veiligheid en... de onopgeloste hoevemoord uit 2018.

Marco Mariotti

& Nienke Horemans

Advocaat Bert Partoens. Foto Karolien Coenen

«Een moord kan ik nog begrijpen, maar kinderporno?»

In hartje Tongeren, in de schaduw van de Onze-Lieve-Vrouwbasiliek, ligt het advocatenkantoor van strafpleiter Bert Partoens en zijn vrouw Sarah Van Haute. In het karaktervolle pand aan de Vlasmarkt komen de zwaarste criminelen, maar ook getormenteerde slachtoffers over de vloer. Partoens' toga hangt centraal, klaar voor zijn dagelijkse pleidooien aan de Limburgse balie.

De recente grote zaken waarin je opduikt, zijn niet min: de dubbele moord in Kinrooi, de drievoudige moord in Kessel-Lo.

«Toch opvallend, vind ik zelf, zulke zware feiten. Heeft dat zware geweld met het postcoronatijsperk te maken? Ik hoor sommige onderzoeksrechters wel zeggen dat er sinds corona meer partnergeweld is, en dat mensen agressiever uit de hoek komen. Onderzoekers zijn ook voorzichtiger en strenger geworden op dat vlak. Vroeger kwam je als dader van partnergeweld bij de parketmagistraat en kreeg je een contactverbod. Vandaag wordt je sneller voorgeleid bij de onderzoeksrechter en misschien zelfs aangehouden. De soepelheid is er precies wat uit.»

Het familiedrama in Pelt kende een soortgelijke aanloop, maar met een rampzalig einde. Wordt het allemaal drister?

«Dat was bijzonder heftig. Ik ken de inhoud van de zaak niet, maar mensen gaan soms radeloos tekeer, steeds driester, en zeker binnen de relationele sfeer. Mensen zijn precies sneller geagiteerd en grijpen sneller naar geweld. Het parket heeft daar ongetwijfeld een beter algemeen zicht op.»

Een evolutie waar weinig tegen te beginnen valt?

«Over Pelt las ik in de krant dat men blijkbaar tot twee keer toe een poging ondernam om de dader gedwongen op te nemen. Een herkenbaar gegeven voor mij, want in 2016 moest in Houthalen nog een man gedwongen opgenomen worden. Uiteindelijk werd hij opgesloten in een isoleer cel in het Sint-Franciscusziekenhuis in Heusden-Zolder, maar kon hij daar met een pen en een verpleegster aanvallen.

Als het van mij afhangt, kon men makkelijker psychiatrische opnames afdwingen

BERT PARTOENS

De man ontsnapte, ging er er vandoor met een wagen, crashte en kon uiteindelijk in Houthalen thuisverpleegster Lisette Meerten én een gehandicapte dame aanvallen. Lisette is overleden.»

Kan je je dan blijven verschuilen achter menselijke inschattingsfouten?

«Je kan inderdaad niet alles voorstellen. Onfeilbaarheid bestaat niet. We blijven mensen die over andere mensen moeten oordelen, maar je moet toch een performant systeem hebben dat in werking treedt wanneer iemand een gevaar betekent voor de samenleving. Bij Lisette Meerten had dat zeker vermeden kunnen worden.»

Is er een oplossing?

«Als iemand voorwaarden schendt en levens ontleemt, is het een menselijke reflex dat het systeem even strenger wordt. Iedereen wil dit soort zaken vermijden: justitie, dokters, psychiaters. Maar iemand

die zwaar drugsverslaafd is, krijg je niet zomaar gedwongen opgenomen. Ouders komen soms bij mij huilen. 'Help mij met mijn verslaafde zoon of dochter'. Als het van mij afhangt, kon men makkelijker psychiatrische opnames afdwingen, natuurlijk op basis van het advies van een arts.»

Achteraf is het natuurlijk altijd makkelijker praten.

«Inderdaad. Voorbeelden genoeg waarbij men feiten totaal niet ziet aankomen. Ogenschijnlijk ideale huisvaders of de doodgewone buurman blijken soms de meest zware feiten te plegen. Zo moest ik een man verdedigen die een heel gewoon leven leidde. Hij was getrouwd, had kinderen, een normale job, en toch bleek hij bezig met kinderporno. Zeer heftige feiten die me nog steeds aan de ribben kleven.»

En dat went nooit?

«Nee, toch niet. Ook voor assisen verschijnen genoeg mensen die je daar nooit zou verwachten. En toch kan iedereen er belanden, als je je louter door emotie laat leiden en iemand in een opwelling iets aandoet. Maar kinderporno? Nee, dat begrijp ik nooit.»

Is die zaak zo ongezien in uw loopbaan?

«Ja, toch wel. Hij had zelf geen kinderen aangeraakt, het ging enkel om beelden die hij in zijn bezit had. Het gaat onder meer om baby'tjes.»

En jij verdedigt hem dan.

«Ik verdedig iedereen. Als je deze job doet, moet je dat voor iedereen kunnen doen, ik maak voor niemand onderscheid. Er moet natuurlijk een klik zijn met de cliënt. Ik bepaal de strategie en de cliënt moet willen meewerken. Als de vi-

sies niet gelijk lopen, kunnen de wegen ook scheiden.»

Waarom wilde je initieel advocaat worden?

«Ik studeerde voor sociaal assistent en ging in 1998 op Erasmus in Manchester, waar ik in een jeugdgevangenis terecht kwam. Daar is de vonk overgeslagen. Er zaten jonge gasten van 15, 16 jaar die in de meest achtergestelde wijken opgroeiden. Ik vergeet nooit hoe zo'n gastje de instelling na een tijd mocht verlaten en naar zijn makkers 'tot volgende week' riep. Uiteindelijk ben ik Rechten gaan verder studeren, en heb ik me vanaf 2002 volledig op het Limburgse strafrecht gestort.»

Eén van de meest spraakmakende zaken is de onopgeloste hoevemoord op Gerty Vanhoef uit 2018. Jij verdedigt de weduwnaar, tevens hoofdverdachte.

«Dat dossier ligt nog steeds op de bovenste plank, en ik hoop dat er

Ooit moest ik wachten in een beveiligde en afgesloten sas, samen met de verdachte. Hij herkende mij, werd woest en dreigde mij iets te willen aandoen

BERT PARTOENS

schot in de zaak komt. Albert B., de weduwnaar van Gerty Vanhoef, was eerst burgerlijke partij. Tot men na meer dan twee jaar plots besliste om hem te verdedigen. Men heeft daar een enorme vergissing gemaakt om hem effectief op te sluiten. Krijg zo'n stempel maar eens uitgewist.»

Heeft men fouten gemaakt?

«Ja. Ze zijn hem met de politiebuis gaan ophalen, met machtsvertoon. Ze hebben druk uitgeoefend, en dat zo lang na de feiten. Vandaag zijn er te weinig elementen die in zijn na-deel spelen. Er is in ons beroep niets zo erg als een cliënt onschuldig in de gevangenis te zien zitten.»

Flor Bressers liet onlangs via een privé-detective speurders en magistraten schaduwen. Een zorgwekkende tendens. Lig jij daar wakker van?

«Die evolutie is bijzonder slecht. Wat mij stoort, is dat je eerder welk gerechtsgebouw kan binnenwandelen zonder één metaaldetector te passeren. Waar wacht men op? In Brussel werden in 2010 een vrede-rechter en griffier vermoord. In Luik een advocaat. Dan krijg je een denkplaat aan het gerechtsgebouw.»

Heb je je zelf al onveilig gevoeld?

«Ik heb mensen in rechtszalen gezien onder invloed van drugs, die door de scherpe vragen van de voorzitter duidelijk naar een kookpunt neigden te gaan. Het is niet logisch dat we dat risico elke dag nemen. Ooit moest ik in een Limburgs politiekantoor zijn waar mijn cliënt en een andere verdachte met elkaar geconfronteerd zouden worden. Ik kwam binnen, en moest wachten in een beveiligde en afgesloten sas, samen met de verdachte die daar al zat. Hij herkende mij als advocaat, werd woest en dreigde mij iets te willen aandoen. Het was uiteindelijk zijn eigen vriendin die hem wist te kalmeren, maar ik ben toen héél kwaad geweest. Ik wil nooit naar de uitvaart van een collega moeten gaan en al helemaal niet op een denkplaat eindigen aan de gevel van het gerechtshof hier in Tongeren.»